

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általános katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) V. I. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz 1895. márc. 6-án.

Előfizetési árak:

Egészévre 12 korona, félévre 6 korona, negyedévre 3 korona.
Egyes szám ára 10 fillér.

Megjelenik minden ke

csütörtökön és szombaton este.

Szerkesztőség: Jókai-utca 10.

Kiadóhivatal: DEBRECZENYI GYULA KÖNYVNYOMDÁJA (Iskola-utca 4. sz.)

A nagy beteg.

(x) Ha egy ismerősünk súlyosan megbetegszik, ha elerőtlenedve, minden tagját fájditva, sápadtan, beesett arczzal, karikás szemekkel fekszik, a kik ismer-tük őt, még azok is, a kik talán nem rokonszenveztek vele, elmegyünk hozzá, megteszszük azt a köteles vizitet, a melyet a társadalom obligát szokása kö-telességül ránk rótt.

A magyar politikának súlyos betege van. A rokonok és jó barátok csügged-ten, szomoru arczzal adják tudtunkra, hogy a függetlenségi és negyvennyolczas párt sorvad, senyved, végét járja vagy lagalább is nem sokáig viszi.

A belső nyavalyák régóta sorvasz-tották. Most az őszre várták, hogy egy kis galvanizálással új életre, új erőre fogják serkenteni. Régóta írták már, hogy Kossuth Ferencz, a pártnak névleges ve-zére, mert mivel ő fia az atyjának, tehát hogy Kossuth Ferencz hódító körútra fog indulni. Bejárja először is a Dunán-tult, aztán elmegy Somogyba, még szept-ember havában meglátogatja a székes-fejérváriakat, őszszejárja egész Fejérme-gyét, szervez, hat, alkot, gyarapít s a haza, a szegény magyar haza fényre derül.

Tudjuk, hallottuk és olvastuk, hogy Komáromba megtette már próbakörútját. Ez a város, mely erős vára vala a kálvi-nistáknak, velük egyetemben a függet-lenségi és negyvennyolczas pártnak is, úgy lehűtötte a nagy Kossuth kis fiát, hogy szívesen lemondott a továbbiakról s ez idő szerint a folytatás nem követ-kezik; legfeljebb a jövő században. Mond-ják, hogy Komárom város 1200 választó polgára közül nem jelent meg több 200-nál. Azokat is hosszas nógatásra si-kérült csupán összeverbuválni, úgy, hogy maga a hosszas várakozás fölért egy kisebb fajta vereséggel. Az intelligencia egészen távol tartotta magát, az iparos osztályból is csak a gyengébb szívűek jelentek meg. Tehát a komáromi remélt győzelem kudarczzal végződött.

A program szerint Somogy megye következett volna. — De Kaposvárról Chernel Gyula és Kapocsfy Jenő a függetlenségi párt régi oszlopai azt izen-ték, hogy hozzájuk ne jöjjenek, mert nekik volt pártjuk, nagy, erős, de már nincsen.

Amint a jelek mutatják, Fejérvár-nak is beföllegzet.

Igy megy ez az Alföldön minden-felé, különösen, a hol katolikusok van-nak, a legerősebb helyek, a melyek a

függetlenségi párt kezdete óta annak kitarító hívei voltak, most elhagyják a régi zászlót, nem tudnak benne hinni, vagy elűzöttnek érzik magukat.

Őszintén szólva, meglep bennünket a mulandóság szomoru érzete. Tehát az a párt, a mely 33 esztendő óta nemes lelkesedéssel, ideális rajongással követte azt a zászlót, mely alatt Magyarország ujjaszületését, anyfiak vágyának betelje-sülését remélte, most szétzüllik, mert csalódva és megesalatra érzi magát. — Elvesztette hitét, semmivé lettek a magas fellegetek verő reményei. Még nyolcz évvel ezelőtt százan felül voltak kép-viselői a parlamentben, a jövő választás-ban ki tudja, hány lesz képes még vá-lasztói bizalmát kicsikarni?

De hát mi az oka mindennek? — Hogyan züllhetett szét az a párt, a melyet az általános korrupció közepett is fanatikus lelkesedéssel körvezték az elv-társak, a melynek tagjai mindenkor lán-goló hazaszeretetükről tettek tanubizony-ságot?

Ki ne tudná, hogy a vezérekben, a párt doktoraiban, tudosaiban, irástudói-ban és farizeusaiban volt és van a hiba, sőt több a hibánál, az ő lelküket terheli sok fekete bűn. Ideszámítom a fejérvári vezért, Tóth Arthurt is.

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCZÁJA.

Leányok.

Írta: Mányiné-Prigl Olga.

Elcsendesedtek a gyerekek. A két kiseb-bik fiu úgy aludt el, a hogy az ostornyélen pereltek, kiki lesült, apró kezében tartotta a fél végét és most már álmában hanczúrozott tovább az angyalokkal, mint mondani szokták. Pedig a milyen vásott gyerek volt a maga nemében Pál és Laczko, ugy bizonyára csak az ördög fiókok lehetnek a czimboráik. A szegény kis nénjük nem győzött rájuk varni, harisnyát foltozni, a gombjaikat meg épen oda hagyták mind, cserébe egy kis spárgáért vagy varju tollért. Ép akkor este is, föl nem hagyott volna a rimánkodással Laczko:

— No, kicsi Magdi, csak most az egyszer hagyd meg nekem . . .

Egy csupasz galamb fiókért könyörgött és olyan szépen nézett nénjére a nagy kék szemével, hogy az kicsi híján majd megengedte, hogy a maga tulajdon vánkosan csináljanak helyet az idelelen, csunya kis állatnak.

— Látod, hogy reszket, tódította Pál, te melletted bizonyosan nem félné. Arra gondolt, hogy olyankor, mikor nagyon dörög az ég, meg villámlik, ők is oda szoktak bujni a nénjük mellé.

Kivülről kétszer is bekopogtatott hozzájuk Margit, a vendégük:

— Ugyan Magdi, gyere már ki, oly remek este van . . .

— Mindjárt édes, kiáltott vissza a leány s ő maga is lazasan segített vetkőzetni a gyere-keket, miután valami szerencsés véletlen egy törött ostornyéllal elfelejtette velük a galamb-fiókot. Játsszunk lovat, hintót, kiabáltak azok új eszméhez kapva s elkezdtek egymás hátán lova-golni. De ám mindegyik kocsis akart lenni. A nézeteltérésnek éktelen irás lett a következménye, mignem a pajkos kis ördög, mely addig is piszkálta őket, egy óvatlan pillanatban rájuk dobta az álom köpenykéjét, a mitől aztán el-szunnyadtak mind a ketten.

— Magdi — hallatszott kivülről újra.

A leány önkénytelen vetett egy pillantást a tükörbe. A haját végigsimította s még egy-szer körül nézte magát. Akarva megcsöndesítette lépéseit, végig ment a folyosón, le egészen a kert végéig, a róza gruppok felé, a honnan felhallatszott a Margit évődő kacagása, olyan szépen tudott nevetni, mintha ezüst csengőket ráztak volna. A harmatos, szép, holdvilágos esté-ben nem is hallatszott más, mint az az ezüstös nevetés, meg a férfi halkított bariton hangja, a hogy valami bolondságot mesélt annak a mindig jókedvű leánynak.

Magda önkénytelen megállott. Valami külö-nös érzés fogta el, mint hogyha a torkát szori-totta volna valaki. Körül-körül a nehéz rózsá-illat a fejére szállott, hogy szinte megszárdult belé. Egy banális hang térítette magához:

— Kisasszony kérem . . .

A hosszú, vékony leány, a kit csak ked-veskedésből szólítottak „kicsi Magdának“ — összerézzen, mintha valami nagyon rosszon érték volna. Pedig csak a kis szolgáló sürgette meg valamiért, talán, hogy rendet csináljon közöttük valamely dologban. A mint végignem a folyosón megint, ugy festett tenér ruhájában, mintha egy sugár tévedt volna be a vadszölő indiái közül, a holdas éjszakából. Paha lábnyo-mai zajtalan suhantak odább a folyosó kö-csozkáin.

Emezek elébe jöttek, Margit és a férfi. Az öreg urat, a Margit édes apját, lent hagyták a kertben, nagy disputában a berki ispánnal.

Világos ruha a férfin is, szinte elitött tőle a lesült, napbarnított arca. Vastag karika-gyűrűje megcsillant kezén, a hogy végigtörölte homlokát.

— Miklós, tegye fel a kalapját, megfázik — mondta neki Magda. És a hogy melléje lé-pett és bizalmasan beleöltötte karját a férfi karjába, volt abban egy kis szelid kihívás: lá-tod, az enyém ő mégis! Hosszu, vékony uj-jain ott fénylett a gyűrű szintén, párja a má-siknak.

Margit végigdült a gyepen, ugy kacagott. Nagy barna haja lecsuszott a nyakára, s a hogy egy hanyag mozdulattal föltűzte ismét, fölemelt karjáról visszahullottak a csipkés s látni enged-ték remek, gömbölyű könyökét.

A férfi idegesen húzta ki karját a Mag-daéból:

Amig Kossuth Lajos élt, jól ment minden. A vezér ő volt, Simonyi Ernő, Mocsáry Lajos, Irányi Dániel a helytartók voltak csupán. Élete végén Kossuth Lajossal követették el a nagy hibát, hogy az egyházpolitikában a Wekerle-kormányánknak szekerelője, a bukástól megmentője lett. Wekerle abban az időben vásárolta meg Kossuth nagy könyvtárát s ezzel az ősz hazafit sok gondtól megmentette. Sokaknak ez a dolog is visszánem tetszett, de még többeket sértett katolikus érzületükben az öreg pártvezérnek cselekedete, hogy mintegy rájuk akarta oktrojálni a lelkiismeretüket sértő törvényeket. Egyébiránt nem annyira Kossuth, mint inkább Helfy, Eötvös, Hermann Ottó és Károlyi Gábor voltak a hibások, kik őt erre a szerencsétlen tette rábeszéltek. A szabaddómives, kálvinista és zsidó-irányzat akkor jutott uralomra a függetlenségi párthoz s azóta grasszál is a legsértőbb módon. Mikor az öreg Kossuth lehunyta szemét, ezek az elemek dulakodtak mindenfelé, a katolikus Ugron pártját kiuntarták maguk közül, aztán szövöztek a zsidókkal, merkantilistákkal, kormánylyal, Bánffyval. Mindenkinék a szekerét tolták, csupán azon a népen nem segítettek, mely őket a maga érdekeinek védelmezésére a parlamentbe küldötte. A függetlenségi jelszavak csak arra voltak jók, hogy velük a választók szeméit kitérüljék. Ha a megbízó levelet zsebre vágta, odahuzták, a hol több haszon nézett rájuk, akár kormánytól, akár zsidóktól eredt is az.

Ezért züllik szét a függetlenségi párt, ezért hagyják faképnél Kossuth Ferenczet.

Zsidóüldözés Oroszországban.

(Vége.)

A zsidók, különösen a magyarországiak, éktelentül verik a mellüket, hogy ők ilyen megolyan magyarok. Nem tagadjuk, hogy vannak közöttük egyesek, a kik többé-kevésbé a keresztény társadalomhoz huznak, a kik Magyarországi igazi honpolgárai, s a kik e háza kötelességtudó fiainak tekinthetők, a kik a magyar hazáért vérüket is ontották. De mégis úgy van, hogy a zsidók nagy általánosságban inkább zsidók, mint magyarok, inkább szítanak a nagy nemzetközi zsidósághoz, mint a magyar állam-eszméhez. Már az a nagy mellverés, az a nagy dicsekedés a magyarsággal magában véve is gyanus, inkább a tényeket szeretnők látni. Elismerjük, hogy sok Kohóból lett Rákóczi, meg Blumenthalból Rózsavölgyi, Schwarzból, Weiszból, Fekete, Fehér, meg Lövyből Hunyadi, de hát az is bizonyos, hogy még az abszolút kor-szakban a szabadságharc után is kitünő ger-mánok voltak a zsidók, s el is hitték nekik Bécsben, most meg kuruczabbak a Rákóczy meg a Kossuth kuruczainál, ha pedig a musz-kák jönnének, meg vagyunk győződve, hogy kitünő muszkavezető válnak belőlük. De hát ez a negyven esztendő még nem elég arra, hogy elhiggyük a zsidók átalakulását, mikor a világ megteremtése óta mindig csak zsidók voltak és sohasem tudtak belemenni egy nemzet testébe se. Könnyen „nagy hazafiak“ a zsidók Magyaror-szágon, hiszen olyan urak, a milyenek, mióta világ a világ, sehol nem voltak. Parancsolnak a minisztereknek, csináltatnak törvényeket a szájuk ize szerint, zsebükből van a fél ország, a csengő-pengő aranyak mind feléjük gurulnak, nekünk keresztényeknek meg a rézkrajczárokkal is be kell érünk. Hanem, ha majd itt is eljön az az idő, — ne adja a magyarok Istene — hogy mi, magyarok oly szegények leszünk, hogy a zsidónak sem kerül majd a tej föle, hanem a savójával is be kell érniök, ha akkor majd velünk magyarokkal együtt huzni fogja a sovány földet, dolgozni fog, mint az utolsó kéz-mives és nem szedi-vedi sátorfáját egy szebb, virágzóbb ország felé, ha akkor is kitart velünk és osztozik a nyomorúságunkban, akkor majd elhisszük neki, hogy igazi magyar és nem azt tartja, hogy ott a hazám, a hol jól megy dolgom. Ugy mellékesen azonban azt is megjegyzem, hogy ámbátor a zsidók legnagyobb magyaroknak tartják magukat, mégis a német kulturának tulajdonképen ők a táplálói. A né-

met újságokat nagyrészt ők tartják fenn, kereskedelmi nyelvük nagyrészt német, egymás között pedig, még ha tudnak is magyarul, zsi-vesebben beszélnek németül. A ki nem hiszi, nézzen be egy délutánonként a Stignitz-kávéházba, kilenc ember közül tíz zsidó és kilenc közül tíz németül beszél, pedig a fejevári zsidók is nagy magyarok. Melleleg még megjegyezhetem azt is, hogy a Singer Ede kiadásában egy német nyelvű zsidóújság is jelenik meg.

Újólaj ismétlem azt, hogy vétek volna a zsidókat egész általánosan hibáztatni. Vannak zsidók, a kiket vád kevéssé érlet, a kik szorgalmasak és becsületesek, nem törekszenek mások rontására, vagyoni pusztulásáért hirtelen meggazdagodásra, vannak, a kik embertársaik baján részvétet és fájdalmat éreznek, szívesen segítenek is rajtuk, nem csupán úgy, hogy ezért a világ őket felmagasztalja, hogy az újságok hasábos dicsériáidákat zengjenek róluk, mondom vannak olyan zsidók is, a kiknek jobb kezük nem tudja, mit tesz a balkezüik. Tisztelet és elismerés illeti is őket, a mint vannak olyan zsidók is, a kik minden szorgalmuk és törekvésük mellett sem tudnak zöldágra vergődni, vagy azért, mert becsületesek, vagy pedig, mert oly ritka ügyetlenek a csalásban, hogy rajta vesztenek, de ezek, mint mondom ritkák, inkább csak kivételeknek tekintendők. A nagy általánosságra nem állhatnak ezek a szabályok, sőt minél mélyebben hatolunk bele ebbe a dologba, annál inkább világosabb lesz előttünk, hogy a kereszténység szelleme szemben találja magát a Tal-mud szellemével a zsidóság ostroma. Átka a keresztény nemzeteknek. Egy folytonos küzdelem ennek a két eszmének az élete egymással. A mit az egyik épít, a másik romba dönteni igyekszik. A zsidóság folyton a hatalom után törekszik s minden eszközt felhasznál a kereszténység ellen, hogy azt a maga előnyére érvényesíthesse. — Mintegy megtestesült, formába öntött ideálja azaz aranyborjú, mely körül már Mózes idejében ugrált. Ezt akarja megőnteni most is, a pénzt, az emberek megélhetési eszközét igyekszik magának garmadába rakni s e munkájában határt, módot nem ismer.

Magyarország szomorú története szomorú igazolása mindennek. Magyarok hazájának nevezük s tényleg nem mi keresztény magyarok uralkodunk benne, hanem a zsidók, a kik ma szintén magyaroknak nevezik magukat. 33 esztendeje még egyenjogúak sem voltak velünk és ma nap-nap után érezzük, mint csavarják ki erőltetett kezeinkből azokat a jogokat, melyeknek megszerzéséért és föntartásáért egy ézed-éven keresztül vért és életet áldoztunk. Érzik és tudják ezt ők is, hiszen az utóbbi időben újra és újra halljuk ismétlődni azt a hallatlan pimaszságot, hogy nemzeti czimerünk koronájáról letördelik, levezzik a keresztet és helyére a mogendovedet, a zsidó czimer csillagát rakják. Mekkora gög és elbizakodottság kell ehhez! Azonban, ha náluk a hatalom, nálunk van az erő a nyers erő és az elkeseredés. Ezt láttuk Oroszországban is. Ott is kiragadtak mindent a nép kezéből, a megélhetés minden eszközét. — Mivel pedig nincs oly csavar, a melyet a végletekig lehetne szoritani, nincs oly húr, mely a a tulságos feszítés alatt el ne pattanna. Az emberekben felülkerekedik az állati ösztön. Boszujuk kielégítést követel. Hiába aztán a szeretet törvénye, az evangélium szelidítő szavai. A vak szenvedélyt milliók szívében nem lehet lenyűgözni. Rettenetes volt a lázadás Odesszában a tunya, lustavári oroszok között, hova fajul mi-nálunk, a parázsvérű, szenvedélyes magyarok hazájában? A zsidó nép azonban okulni nem tud, mint nem tudott sehol okulni a multban. Annyi bizonyos, hogy ha a dolgok logikai következés rájuk rosszul üt ki, senkit nem okozhatnak, csupán magukat, kapzsiságukat és türhetlenségüket. Talán mégis jobban tett Románia, a mely nem engedte őket úzberkedni és csalni s ezáltal kényszerítette őket a kívándorlásra. (X.)

— Maga, édesem, mindig azt hiszi, hogy a gyerekekkel van dolga . . .

A másik leányt segítette fel a gyopról s nagy buzgósággal söpörte le ruhájáról a fűsz-lakat. Magda szintén nevetésre fogta a dolgot, pedig inkább szeretett volna elbujni valahová és sirni, jól kisirni magát. Ha odahajthatta volna a fejét az édes anyja szívére, hogy annak a dobogásából tudhassa meg, igaz-e a sejtélem, mely mint a hideg láz lassan-lassan emészteli kezdő a lelkét, a testét: Miklós már csak kötelességből venné el őt, de más szeretne . . .

A holdra felleg jött fel, a fák levelei hal-kan rezegni kezdtek. Az eső is megeredt ké-sőbb, szitálva, lassan. A rózsá-gruppkából még édesebb illat verődött fel, a gyopón belől a virágos rúndok tikkadt szomjusággal szüresölték föl a hulldogáló esőcsöppeket.

A két leány egy szobában aludt. Egyszerű, csöndes kis szobában, a hol még horgolt terítők voltak a zöld szövettel áthuzott párnás székekre borítva. A kerek asztalon selyemkötéses könyvek; az ágy felett berámázva egy megsárgult, viasz-virág mennyaszonnyi koszoru, a Magdi édes-anyaé, vele szemközt az aranygyöngyökkel kivar-rott házi áldás.

— Lefekszel? — kérdezte Margit.

Magdának sápadt volt az arca egy kicsit, talán könny is volt a szemében, azért elfor-dult, mintha keresne valamit és úgy mondta csendesen:

— Levelet írok . . .

— Kár is volna ebben a remek éjszaká-

ban aludni, mondta Margit s jökedvű pajkos-sággal fonta karját a halvány leány dereka köré.

— Sietek édes, felelte az, s lekaposolta magáról a hízogó fehér kezeket.

— Nohát erdej — duzzogott Margit, de aztán megint dalolni kezdett, halkán, pettyeg-tetve, de tagadhatatlanul kedvesen.

Magda oda vitte a lámpát a kis asztalára s háttal fordulva Margitnak irni kezdett. Bucsuzott abban a levélben, arról a kis fénylő karika gyűrűtől, a mi eddig, azt hitte, mindene volt. Most megtudta állani, hogy egy könnyet se ejtsen rája.

A másik leány az ablakon könyökölt ki és cigarettázott. Csupkés háló köntös volt rajta, puha, természetlő gondör haja lágyan simult halántékaira. A habos fehér ablak függöny festői ránczokban vette körül alakját.

Magda őszinte csodálattal nézte egy dara-big, s szinte bele is nyugodott a sorsába: össze fognak illeni Miklóssal nagyon szépen.

Irt tovább Margit másik cigarettára gyuj-tott s közben avval mulatta magát, hogy a fülemilékelt utánozta. Remekül tudott füttyülni. Eleinte csak maga trillázott, hanem aztán valahonnan nagyon messziről felelni kezdtek rá. Előbb csak fölve, lassan, majd mindig bátrabban, Margit visszahuzódott, de ugyan-abban a pillanatban némilten sikoltott fel. Az égő cigarettától meggyuladt a függöny s égett, lobogott tőle a könnyű, csipke ruha . . .

De a levelet azért még is elküldte Magda a völegényének.

UJDONSÁGOK.

— **Rendjelviselési engedély.** A király megengedte, hogy Major Ferencz dr. orsz. képviselő a királyi görög Megváltó-rend aranykeresztjét elfogadhasse és viselhesse.

— **Ésköv.** *Törzsök* Pál helybeli csendőrtörzsörmester f. hó 16-án vezette oltárhoz a székesegyházban *Deák* János helybeli lakos szép és kedves leánykáját, *Juliskát*. Násznagyok voltak: a menyasszony részéről *Vida* Pál megyei könyvelő, a vőlegény részéről *Törzsök* Gyula német-lövő állomásfőnök, a vőlegény testvérbátyja. Isten áldása s tartós boldogság kísérje az új frigyet.

— **Az Örökimádás temploma.** Hirt adtunk arról, hogy Fejérmegye minden községében áhítatos kegyelettel ülték meg Erzsébet királyné emléket s a gyászszertartások folyamán az Örökimádás templomára gyűjtés rendeztetett. A gyűjtés — mint velencei tudósítónk írja — az ottani plebánia templomban igen szép eredményel végződött, begyűlt ugyanis 67 kor. 02 fillér, mely összeg főleg a *Meszleny* család vallásos buzgalmát dicséri.

— **Tanítóválasztás.** A városi iskolások f. hó 16-án délelőtt dr. *Fanta* Adolf elnöklelte alatt ülést tartott, melynek főtárgya a megüresedett tanítói állásnak választás utján való betöltése volt. A kijelölt bizottság a 21 pályázó közül I-ső helyen *Gáspár* Frigyes, II-ik helyen *Csipek* Gyulát, III-ik helyen *Turner* Nándort ajánlotta az iskolásoknak. A választás megejtetvén *Csipek* Gyula rázkévei tanító 18 szóval székesfehérvári tanítónak megválasztott.

— **Visszavont rendelet.** Megirtuk, hogy a vallás és közoktatásügyi miniszter a kereskedelmi miniszterrel egyetértőleg rendeletet adott ki, melyben dícséretes szigorúsággal intézkedik az iránt, hogy az iskolákban csupán olyan papírneműt és iskolaszert szabad használni, a melyről kétségtelenül megállapítható, hogy magyar gyártmány. És a bizonyítás e téren óriási nehézségekbe ütközik, a magyar papírgyárak ugyanis nem jelzik visznyomással gyártmányaikat. Ez indította a kultuszminisztert arra, hogy rendeletet adjon ki, melyben egy esztendőre visszavonja a hazai papírneműek pártolására vonatkozó rendeletét. Az átmeneti intézkedések nehézsége, mondja a miniszter, tette lehetetlenné a hazai ipar támogatását; a most kezdődő iskolai évben. Szégyen, gyalázat! Tehát négy-öt hónap alatt nem tudtuk előkészíteni a magyar iparcikk számára még az olyan piacot sem, mint az iskola, a mely tökéletesen hatalmában van a hivatalos köröknek. Persze, a hivatalos apparátusnak nyári álmát kellett volna megzavarnia, hogy visszavont rendelet ne legyen a hazafias akcióból.

— **Kazár ügynök** Egy székesfehérvári jónévű iparoscslád leánytagja került egy volt helybeli kazár ügynök kelepcejébe. A leány ugyanis még júliusban felkereste a palotai-utczában lakó ügynököt s arra kérte, hogy szerezzen neki valami, hozzá illő állást. Néhány nap mulva az ügynök azzal állt elő, hogy van egy kitűnő állás a budapesti *Uránia* színháznál, amde ahhoz 2000 (kétezer) korona óvadék szükséges. A leány megörült s a nélkül, hogy hozzátartozóinak a dologról említést tett volna, átadta az ügynöknek a nevére kiállított betétkönyvecskét, melylyel az itteni kereskedelmi bankban 1600 korona volt elhelyezve. Várva-várta most már az állás betöltésére való meghívást, a mi azonban nagyon soká késett. A leány most már aggódni kezdett annál is inkább, mert a szélhámos ügynök

július hó 27-én összecsomagolta mindenét s családjával együtt elhagyván palota-utczai lakását Budapestre ment. A leány ekkor Budapestre ment, felkereste a nemes szivű jóakarót, a ki ismét csak biztatással felelt s hogy szavainak hitelt biztosítson, elvezette a leányt egy ügyvédi irodába (?) s ott újabbán kilátásba helyezte, hogy a hely a közel jövőben betölhető lesz. Mivel azonban a „közel jövő“ ismét nagyon hosszúra nyult, még egyszer felkereste az ügynököt budapesti lakásán a leány, ekkor azonban nem beszélhetett vele, mert hozzátartozóinak állítása szerint az ügynök ur üzleti dologban vidéken volt. A leány most már kételkedni kezdett. Hazajövéen elmondta a történeteket bátyjának, D. bádogosnak, a ki rögtön tisztában volt az ügygyel. Ekkor tudódott ki, hogy az 1600 koronából csak 11 kor. 79 fillér van már a kereskedelmi bankban, a hiányzó összeget egy ismeretlen ur vette fel. Így adta elő az esetet a leány, a ki ma bátyjával Budapestre utazott, hogy a rendőrség előtt kérdőre vonja a jeles ügynököt az ügy mikénti állásáról. Azt hisszük, hogy a rendőri nyomozat gyorsan eredményre fog vezetni, mert az ügynöknek több levele a leány birtokában van. A vizsgálat van hivatva kideríteni, vajjon a városunkban ismert ügynök ur jelen esetben mily manipulációt követett el?

— **Körorvos választás.** Tegnap d. u. 3 órakor eljött meg *Szent-Mihályon* *Korniss* Boldizsár tb. főszolgabíró elnöklelte alatt a körorvos választás, melynek eredményeként a szent-mihályi körorvosi kerület orvosa *Mentler* Gyula dr. lett.

— **Eucharisztikus zarándoklat.** Az országos eucharisztikus loreto-római zarándoklat iránt országoszte s városunkban is nagy a lelkesedés. A találkozási pont a budapesti keleti pályaudvar, a hol holnap este 8 órakor jönnek össze a zarándokok. Városunkból számosan részt vesznek a zarándoklaton s már holnap el is utaznak a budapesti vonatall. A zarándokoknak újlag figyelmébe ajánljuk, hogy a ruházatot illetőleg elég a rendes nyári öltöny s hozzá a Rómában estidején beállni szokot gyors hőmérsékletváltozás miatt egy felöltőt vinni tanácsos. Az ünnepélyes pápai fogadtatás alkalmával az egyházi férfiak palliummal, a világi urak lehetőleg fekete vagy díszruhában, a hölgyek fekete ruhában, fekete fátýollal vagy csipkekendővel jelennek meg ékszer és kesztyű nélkül. A Szentséges Atyának nagy öröme van, ha a zarándokok nemzeti öltönyben jelennek meg. Isten áldását kérjük a zarándokok szent buzgalmára.

— **Növnyagyasítás.** *Weisz* Géza székesfehérvári honpolgár vezetéknevét belügyminiszteri engedéllyel „*Vas*“-ra változtatta.

— **Tanító-egyesületi ülés.** A fejérmegyei tanító-egyesület f. hó 26-án délután és 27-én délelőtt a megyeház nagytermében ülést tart.

— **Kohn Johanna büne.** Köztudomásu dolog, hogy *Kohn* Johannának ösidők óta cselédhelyező intézete volt városunkban. A cselédhelyező azonban csak nagyon is mellékfoglalkozás volt nála, mert kenyérkereseti forrása a prostitució volt. A mely cselédleány belekerült az ő fazekas-utczai bünbarlangjába, az nem szabadult onnan a nélkül, hogy a becsületét meg ne fosztották volna. Saját lakása volt színhelye nem egy izben a nemtelen üzelmeknek; urak, urfiak keresték fel s találtak néhány hatosért kész közbenjárást a vén bűnös személyben. Végre is megunta, nem tűrte tovább a rendőrség a gyalázatos üzelmeket, *Simon* Sándor alkaptány maga elé állította még a tavasszal, megfosztotta cselédszerzői iparengedélyét s a

kihágási büntetőtörvénykönyv 81. §-a alapján, mert a titkos üzelmeket számos tanu igazolta, csekély 3 napi rendőri elzárással büntette. Ezt az ítéletet jóváhagyta a városi tanács, majd harmadfokulag a miniszter is. Örvendünk e jelenségnek s ez alkalommal csak azt jegyezzük meg, hogy több ily gyalázatos fészek is van városunkban; kísérje éber figyelemmel a rendőrség e helyeket, s szabadítsa meg azoktól is városunkat.

— **Megegyi közgyűlés.** Fejérmegye törvényhatósági bizottsága f. évi október hó 1-én a vármegyeház I-ső emeleti dísztermében rendes bizottsági közgyűlést tart. A közgyűlési tárgysorozat főbb pontjait az alábbiakban közöljük: Alispáni jelentés a közig. állapotáról. — Arvaszéki előterjesztés az arvaszéki működéséről. — A vármegye alispánja jelenti, hogy a belügyminiszter a vármegyei alkalmazottak részére a f. évi II-ik felére drágasági pótlékok engedélyezett. — Kolozs vármegye közönsége ugyane tárgyában az orsz. gyűlés képviselőházához intézett feliratát pártolást végett megküldi. — Győr szab. kir. város közönsége a vármegyei tisztviselők részére vasár- és ünnepnapokon adandó munkaszünet tárgyában hozott határozatát megküldi. — Az állandó választmány véleményes előterjesztésével bemutatják: A vármegye 1901. évi költség előirányzata. — Számvevői előterjesztés az arvaszéki építési költségekre kivetendő pótdó tárgyában. — Ugyanaz az új közközház építési költségeire. — Ugyanaz a vasuti kölcsön törlesztésére. — A számvevőségek véleményes előterjesztésével bemutattnak a közügyi és szegénypénztári számadások.

— **Telefon.** A helybeli posta- és táviróhivatal ez uton is értesíti a közönséget, hogy a „Tövérosi Olvasókör“ f. hó 12-én a városi hálózat távbeszélő előfizetői közé 94 szám alatt bekapcsolatott.

— **A vármegye költségvetése.** Fejérmegye főszámvevője összeállította a megye 1901. évi költség-előirányzatát s annak egyes tételeit kellőleg indokolta az állandó választmányának f. hó 14. báró *Frith* Pál főispán elnöklelte alatt tartott ülésén. Az előirányzat szerint a jövő évi szükséglet 202.560 kor. 80 fill. Ezen összeg fedezetet talál: az állami javadalmaszából, cselekvő kamatokból, ingatlanok jövedelméből, alapok járulékáiból, különféle bevételekből, térítmenyekből és a pótdókból. Mindezek jövedelme épen annyi, mint az előirányzott szükséglet, tehát felesleg avagy hiány nem mutatkozik; mindazonáltal a választmány konstatalja, hogy az ebadóalap teljesen ki van merítve s jónak látja a magas kormányhoz felterjesztést intézni ezen alap emelése tárgyában.

— **Városunk népeisége.** F. év december hó 31-én ejtik meg hazánkban az új népszámlálást, melyre nézve már minden előkészület megtettek a hatóságok. Az eddig rendelkezésre álló hivatalos adatok alapján, melyek helyességét természetesen az évvégi népszámlálás fogja igazolni, városunk lakóinak száma jelenleg 29.500, tiz évvel ezelőtt volt 28.900. Ha tekintjük más városok szaporulatát, bizony sajnálattal kell konstatalnunk, hogy ez a szaporulat nem nagyon kedvező.

— **A kertészeti szakosztály.** f. hó 17-én d. u. 2 órakor a városház nagytermében *Tamási* Gyula gazd. tanácsos elnöklelte alatt ülést tartott, melynek folyamán a kertészeti költségvetés tételről-tételre tárgyalás alá vétetvén elfogadtatt. Ugyanekkor bemutatják a szakosztálynak a városi faiskola gyümölcsstermekét. A szép gyümölcs példányok még néhány napig megtekinthetők a városház nagytermében.

— **Kerekpárosok kirándulása.** A Székesfehérvári Kerekpáros-Egyesület tagjai f. hó 16-án igen kedélyes kirándulást rendeztek. A tagok két csoportban indultak; az egyik csoport Seregélyesre a másik pedig Moórira ment. Mindkét helyen lelkes éljenzéssel fogadták a kirándulókat,

